

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 78.

Fjerde Session.

57de Møde.

Tredagen d. 8de April.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Det er den reent juridiske Side af Sagen, og, uden at jeg i mindste Maade vil træde de ærede Medlemmer af Udvalget for nær, kan jeg dog ikke nægte, at det forekommer mig meget ønskeligt, om det ærede Thing — inden det beslutter sig til at forkaste Lovforslaget, hvorved man meget let udsætter sig for, at man ikke mere vil kunne komme til Overenskomst med Interessentskabet, men at Sagen maa finde retlig Afgjørelse — vilde lade Sagen undersøge fra det reent juridiske Standpunkt ved en Forstærkning af Udvalget, hvor til Forretningsordenen jo berettiger. Komme da Jurister ex professo af Thingets Medlemmer til det Resultat, at der er overveiende Grunde for, at man skal lade det komme an paa en Proces, ja, saa skal man fra Regjeringens Side med den største Beredvillighed gaae ind derpaa; men det forekommer mig, at man endnu er noget paa det Uklare ved Udvalgets Betænkning angaaende den juridiske Deel af Sagen.

Hvad dernæst den Deel af Sagen angaaer, som har de Hensigtsmæssighedsgrunde for sig, der ere udviklede i de meddeelte Motiver, da vil jeg gjerne indrømme, at der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt det er fordelagtigt at blive fri for den Eftergræsning osv., som Interessentskabet for Tiden har, imod at give det Eiendomsret over et bestemt Stykke Land. Det er imidlertid Noget, som fra Forstærket's Standpunkt har været anset ønskeligt, for at kunne indtage en Deel af Dyrehaven til Fredskov, hvilket ellers ikke godt kan lade sig gjøre. Imidlertid findes der andre, om end mere vidtløftige, Veie, hvorpaa det samme

Maal kan naaes, og jeg skulde derfor ikke lægge saamegen Vægt derpaa, naar man var fuldkommen paa det Nene med det, som for mig er Hovedsagen, Jagtspørgsmaalet. Nu vil man, naar Thinget gaaer ind paa et saadant Lovforslag, som der er fremlagt, ogsaa faae Jagtspørgsmaalet afgjort, og vel kan det siges, at det er misligt, at man saa kort Tid, efterat en almindelig Jagtløv er givet, i en særskilt Lov skal vedtage Afvigelse derfra — det vil jeg gjerne inddrømme —, men jeg troer dog, at under saadanne særlige Omstændigheder, hvor Staten har forgiven sig, om jeg saa maa sige, hvor den har givet Mere bort, end den burde, er det bedre at gjøre saadanne Undtagelser eller Afvigelser, end at taale en privat Jagtret midt inde i Dyrehaven. Stilles Sagen paa Spidsen, og Interessentskabet faaer Dom for, at den Ret, det har til Grunden, berettiger det til at fordre Jagtretten afløst, saa er man udsat for Allehaande — det er ganske aabenbart —, og det kan gjerne være, at det da vil være forslide senere at forsøge et nyt Forlig. Til disse Bemærkninger skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Indenrigsministeren: Det Forslag til dette Forlig, som det rigtigt er betegnet — thi om Begunstigelse for Fabrikken har der aldrig været Tale —, det Forslag er oprindeligt kommet fra mig som Domainedirecteur; men, da jeg ikke har havt med Sagens senere Behandling at gjøre, og navnlig ikke med Redactionen af Motiverne til dette Lovforslag, som gaaer ud fra en noget afvigende Anskuelse hos den nuværende Domainedirecteur, saa troer jeg at skylde mig selv, især da denne Sag er gjort til Gjenstand for offentlig Dintale, at forelægge det høitagtede Landsting de Grunde, hvorfor jeg ansaae dette Forlig for Noget, man burde gaae ind paa, erindrende mig det gamle